

२०७२ आषाढ ९ बुधवार २४-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“यस दुःखको दुनियाँमा कुनै पनि इच्छा राख्नु छैन, सुखको दुनियाँमा जानको लागि आफ्नो संस्कार
देवताको जस्तो (दिव्य) बनाउनु छ ।”

(मातेश्वरीजीको महावाक्य)

गीतः— किसी ने हमको अपना बनाके मुस्कराना सिखा दिया.....

ओम् शान्ति । एउटा छ मुस्कुराउने दुनियाँ र अर्को छ रुने दुनियाँ.. अहिले कहाँ बसेका छौ ? रुने दुनियाँको अन्त र मुस्कुराउने दुनियाँ अथवा सुखको दुनियाँको अहिले कलमी लागिरहेको छ । हामी छौं संगममा तर अहिले त्यस सुखको दुनियाँको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, त्यसैले आफ्नो सारा ध्यान (अटेन्सन) त्यसैमा छ । अहिले यो दुःखको दुनियाँमा धन-सम्पत्ति, पद, मान-इज्जत कुनै पनि कुराको इच्छा राख्नु छैन किनकि अहिले त सबैमा, धन-सम्पत्तिमा पनि रुनु नै छ अर्थात् दुःख नै छ । यस दुनियाँको प्राप्तिमा गनिने कुनै पनि प्राप्तिमा, सुख रहेको छैन, यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— जुन मैले मुस्कुराउने अर्थात् सदा सुखको दुनियाँ बनाइरहेको छु, त्यसमा जानको लागि आफ्नो संस्कार पनि त्यस्तै बनाऊ । हेर, चित्रकारले पनि देवताहरूको चेहरा बडो मुस्कुराएको बनाउँछन्, उनको चेहरामा पवित्रता, दिव्यता आदि दर्शाउँछन् । त्यसैले अहिले हामी उही संस्कार बनाइरहेका छौं अथवा धारण गरिरहेका छौं, वहाँ कुनै दुःखको चिह्न हुँदै हुँदैन । वहाँ कहिले रुनु पर्दैन त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— धेरै रोयौ, धेरै दुःख पायौ अर्थात् दुःखको दुनियाँको अनेक जन्म भोग्यौ । अब त्यो रात पूरा भएर दिन पनि त आउँछ नि । त्यसैले यो जुन रातको पीँढी (जेनेरेसन) छ त्यो अब पूरा हुन्छ, अब सुखको पीँढी शुरू हुन्छ । त्यसैले त्यो सुखको दुनियाँको फाउण्डेसन यहाँ बसाल्नु छ त्यसैले धेरै सम्हाल गर्नुपर्छ । अहिले फाउण्डेसन बस्यो त बस्यो, बसेन भने सदाको लागि त्यस सुखलाई प्राप्त गर्नबाट वंचित रहन्छौ । जुन गायन गरिएको पनि छ मनुष्य जन्म अति दुर्लभ छ, त्यो कुन जन्मको लागि ? यस जन्मको लागि किनकि त्यस्ता जन्म त हाम्रा धेरै छन्, तर सबैभन्दा महत्त्व यस जन्मको छ किनकि अहिले हामीले आफ्नो उच्च पीँढीको फाउण्डेसन लगाइरहेका छौं ।

कतिले सम्झन्छन्— मनुष्य जन्म ८४ लाख योनिपछि मिल्छ । त्यसैले सम्झन्छन्— यो अति दुर्लभ छ, ८४ लाख योनिपछि नै यो एक सुखको जन्म मिल्छ । तर यस्तो हुन्थ्यो भने सबै मनुष्य सुखी हुनुपर्थ्यो, फेरि यति दुःख किन भोग्छन् ? मनुष्यलाई त मनुष्य जन्ममा नै आफ्नो जन्म लिएर जुन दुःख अथवा सुख छ या जुन पनि कर्मको हिसाब छ, त्यो भोग्नु छ । बाँकी यस्तो होइन— कुनै जनावर, पक्षी, पशु, या वृक्ष आदि मनुष्य बन्छ । होइन, यो सबै कुरा त बुद्धिमा छ— मनुष्यलाई आफ्नो कर्मको हिसाब मनुष्य जन्ममा पाउनु छ । र यो पनि थाहा हुन्छ— मनुष्यको धेरैभन्दा धेरै ८४ जन्म हुन्छन् । बाँकी जति जति जो पछि आउँछन् उनीहरूको जन्म पनि कम हुँदै जान्छन् । त्यसैले यो सबै हिसाब अहिले बुद्धिमा छ, त्यसै हिसाब अनुसार हामीले जान्दछौं— हाम्रो यो अन्तिम जन्म हो जसमा अहिले हामी नयाँ पीँढी अथवा सुखको अनेक जन्मको जुन प्रारब्ध छ त्यो बनाउन सक्छौं । त्यसैले यस जन्मको महिमा छ— यो जन्म सबैभन्दा उत्तम छ किनकि यसमा हामी उत्तम बन्न सक्छौं । त्यसैले यस जन्मको धेरै सम्हाल र ध्यान (अटेन्सन) राख्नु छ ।

यसै समयमा परमात्मा आएर अहिले हामीलाई उच्च बनाउने बल दिइरहनुभएको छ । त्यसैले जब उहाँबाट बल मिलिरहेको छ भने लिनु नै छ । यस्तो होइन, यस जन्ममा हामी आफैं उच्च बन्छौं ।

२०७२ आषाढ ९ बुधवार २४-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन होइन, बनाउनेवाला जब आउनुभएको छ त्यसैले उहाँबाट आफूलाई बनाउनु छ । कसरी बनाउनु छ ? उहाँको जुन आज्ञा मिलिरहेको छ वा मत मिलिरहेको छ त्यस अनुसार । अहिले उहाँको मत वा डाइरेक्सन के छ, त्यो त राम्रोसँग बुद्धिमा छ नि । “बी होली एण्ड बी योगी” । मलाई याद गर अनि पवित्र बन । त्यसैले यो कुरा आफ्नो बुद्धिमा राम्रोसँग राखेर उहाँको आज्ञा अनुसार आफूलाई चलाउनु छ तब जुन आफ्नो सौभाग्य छ त्यो उच्च बनाउन सक्छौं अथवा त्यस सदा सुखको दुनियाँको सुख पाउन सक्छौं । यस्तो त सम्भन्धै नौ— यो सबै कल्पना हो, यस्तो ख्याल त आउँदैन नि ! किन कल्पना सम्भन्धे ! जबकि हामीले देखिरहेका छौ यो दुःखको दुनियाँ हो । यो त कल्पना होइन, यो प्राक्टिकल हो । त्यसैले अवश्य पनि सुखको दुनियाँ पनि प्राक्टिकलमा हुनुपर्छ । जुन अहिले छैन तर हुनुपर्छ नि । यस्तो त होइन यो संसार सदा दुःखकै रहन्छ ? यसमा सुख र दुःख दुवै छ तर सुखको पनि समय छ । यस्तो भन्दैनौ— जुन अहिले जो सुख छ, बस यो नै सुख हो, यो नै स्वर्ग हो । सुख दुःख यस्तै हो, तर होइन । अहिलेको सुखलाई सुख भनिदैन, त्यो सुख जुन थियो जसमा हामी सदा सुखी थियौं, त्यो चीज नै अर्कै हो त्यसैले सुख त्यसलाई भनिन्छ । आज कल्पना किन सम्भन्धे ? किनकि आज त्यो छैन । तर यो आफ्नो विवेक र यस ज्ञानको बलद्वारा सम्भन्धे— जब दुःखको दुनियाँ छ भने अवश्य सुखको दुनियाँ पनि हुनुपर्छ । कतिले त यस्तो मार्ग बताउँछन्— चाहे दुःख आओस् तर तिमी सम्भन्धे— म सुखी छु, यसैले कतिले सम्भन्धे— सुखको कुनै इच्छा या कामना राख्नु हुँदैन, त्यसैले इच्छा मात्रम् अविद्या बन्नु छ । त्यसको इच्छा नै किन राख्ने, जे छ त्यसै सुख छ । फेरि चाहे कुनै रोग होस्, चाहे कुनै अकाल मृत्यु होस्, कुनै पनि यस्तो कुरा होस् तर तिमीले आफूलाई सम्भन्धे म सुखी छु । यो त भयो आफ्नो कल्पनाको सुख, यसलाई प्राक्टिकल कहाँ भनिन्छ र ! जसरी दुःख प्राक्टिकल छ, कति दुःखका कुरा प्राक्टिकलमा आउँछन् । यसैगरी सुख पनि त प्राक्टिकलमा हुनुपर्छ । त्यसैले आफ्नो समयमा त्यस सुखको दुनियाँलाई प्राक्टिकलमा आउनु छ, तर त्यसको फाउन्डेसन अहिले लागि रहेको छ । त्यसको लागि हामीले आफ्ना कर्महरूलाई श्रेष्ठ बनाउनु छ किनकि यो कर्मक्षेत्र हो, कर्मभूमि हो यसमा जे लगाइन्छ त्यो पाइन्छ, यो पनि यसको नियम हो । बाबा भन्नुहुन्छ— यस नियमलाई त मैले पनि तोड्न सकिदैन । हुन त म सर्वशक्तिमान् हुँ तर यसको मतलब यो होइन— मैले चाहें भने आकाशलाई तल झार्न सक्छु, धर्तीलाई माथि उचाल्न सक्छु । उनीहरूले सम्भन्धे— भगवान् ले त जे पनि गर्न सक्नुहुन्छ, उहाँले मुर्दालाई पनि जगाउन सक्नुहुन्छ । तर भगवान् वा शक्तिको अर्थ यो होइन— उहाँले मुर्दालाई पनि जिउँदो पार्न सक्नुहुन्छ । त्यस्तो कुरा होइन, आत्मालाई त शरीर छोड्नै पर्छ । यदि उसलाई बिउताएँ भने के ऊ फेरि मुर्दा बन्दैन र ? फेरि पनि बन्छ । त्यसैले हरेक चीजको जुन नियम हुन्छ त्यो त चल्नु नै छ त्यसैले यसमा कुनै शक्ति देखाउने कुरा छैन ।

यी जुन ५ तत्त्व छन्, हरेक तत्त्वको पनि आफ्नै नियम छ, ती पनि गोल्डन, सिल्वर, कपर र आइरन एज अनुसार आफ्नो अवस्थामा आउँछन् । भूकम्प आउँछ, बाढी आउँछ, तूफान आउँछ, यो सबै हुन्छ, यी पनि अहिले उल्टो क्रममा तमोप्रधान बनेका छन्, हरेक चीजमा अहिले तमोप्रधानता छ । त्यसैले यो सबै रहस्यलाई बाबाले नै सम्भन्धे— अहिले हरेक चीज बिग्रेको छ, अहिले म आएको छु त्यसैले हरेक चीजलाई सुधारछु, त्यसको लागि म सर्वप्रथम मनुष्य आत्मालाई सुधारछु, त्यसैबाट सबै चीज सुध्निन्छ । फेरि जब संसार सुध्निन्छ, त्यसमा सदा सुख हुन्छ फेरि कुनै चीजले

२०७२ आषाढ ९ बुधवार २४-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

एक-अर्कालाई दुःख दिदैन । अहिले सबै चीजबाट दुःख मिल्छ, त्यसैले यी सबै कुरालाई सम्भन्नु अनि कसरी सृष्टिको अथवा यो संसारको चक्र चल्छ, त्यसलाई जान्नु यसको नाम हो ज्ञान । त्यसैको म नलेजफुल हुँ, मेरो पासमा यसको पूरा ज्ञान छ । कर्महरूको कस्तो खाता चल्छ, कसरी नम्बरवार आउँछन्, यी सबै कुरालाई म जान्दछु । त्यसैले भन्छन् ज्ञानलाई कुनै मनुष्यले यथार्थ रीतिले सम्भन्न सक्दैन, किनकि मनुष्यहरू त सबै यसै चक्रमा त आउने हुन् । त्यसैले जो चक्रमा आउँछन् उनीहरूले यी कुरालाई जान्न सक्दैनन् । जो चक्रबाट अलग रहन्छ उसको पासमा यो सबै ज्ञान रहन्छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मैले नै आएर फेरि सुनाउँछु किनकि त्यो जानकारी मेरो पासमा नै रहन्छ अरु सबैले भुल्छन् । त्यसैले सबैलाई बल दिने पनि म नै हुँ, ममा नै त्यो शक्ति रहन्छ अरु त सबै जन्म-मरणको चक्रमा आएर आफ्नो शक्ति गुमाउँछन् । त्यसैले म आउँछु आफ्नो बल दिनको लागि । यो त सीधा कुरा छ, यसमा अलमलिनुपर्ने कुरा नै छैन । यसैले मलाई परम आत्मा, सर्व शक्तिमान्, जानी-जाननहार, ज्ञानका सागर, ... भनेर महिमा गर्छन् । यो मेरो महिमा त्यसै त गर्दैनन् मैले काम गरेको छु र मेरो केही कर्तव्य छ, मैले धेरै उच्च काम यहाँ गरेको छु, त्यसैले महिमा छ । जसरी मनुष्यको पनि महिमा किन हुन्छ ? गान्धीलाई पनि भन्छन् उनी धेरै राम्रा मानिस थिए, उच्च थिए । त्यसैले उच्चको अर्थ यो होइन— एकदम ठूला-ठूला थिए । त्यस्तो ठूलो त थिएनन् नि । ठूलो अर्थात् आफ्नो कर्तव्यमा ठूलो । उनले राम्रो कर्तव्य गरे त्यसैले उनलाई सबैले याद गर्छन् । उनको सबैले महिमा गर्छन् । त्यसैले मनुष्यको इतिहासमा पनि यो कुरा आउँछ— फलानाले यो राम्रो काम गर्‍यो, त्यसै अनुसार फेरि उसको गायन पनि हुन्छ । त्यसैले परमात्माको पनि जुन यति महिमा छ, उहाँले पनि हाम्रो लागि केही काम गर्नु भएको हुनु पर्छ नि । बाँकी यस्तो होइन, माथि बस्नुभएको छ, उहाँको शक्ति चलि रहन्छ वा उहाँको यो काम भइ नै रहन्छ । उहाँले आएर केही गर्नुभएको छ । मनुष्यहरूलाई यस्तो उच्च उठाउनुभएको छ र यस तरीकाले उठाउनुभएको छ, त्यसैले उहाँको महिमा छ । त्यसैले अब परमात्माको महिमा र कर्तव्यलाई सम्भन्नु पर्छ । जसरी धर्म पिताहरू पनि जो आएका छन् उनीहरूको महिमा गायन गरिएको छ । गुरुनानक देव, क्राइस्ट, बुद्ध आदि उनीहरूले पनि उहाँतर्फ नै त इसारा गरेका छन् नि । त्यसैले यो सबै स्पष्ट कुरा छ जसलाई सम्भेर पुरुषार्थ गर्नु पर्छ र बाबाले जुन आज्ञा दिनुहुन्छ— मलाई याद गर अनि आफ्ना कर्महरूलाई असल पवित्र राख्यौ भने त्यसैबाट जुन तिम्रो स्वर्गको अधिकार छ त्यो तिम्रीलाई प्राप्त हुन्छ । तिमी त्यसै पनि कर्म त गर्छौ नै तर ती तिम्रा कर्म गलत हुन्छन्, त्यसैबाट तिम्रो दुःख बढ्दै जान्छ । यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— अब बुझेर गर, म जुन समझ दिन्छु, त्यस अनुसार राम्रोसँग गर, मेरो डाइरेक्सनमा चल । मेरो मतमा चल अनि तिम्रा जुन काम छन् ती सही हुन्छ र त्यसैको आधारबाट तिमी सुखी रहन्छौ । बन्ने बिग्रने आफ्नै कर्मले हो । त्यसलाई हामीले के बनाउने, कस्तो बनाउने त्यसको हामीलाई समझ हुनुपर्छ । उहाँले अहिले त्यो समझ दिइरहनुभएको छ । त्यसैमा चलनु पर्छ । यी कुरालाई बुझेर आफ्नो यस्तो पुरुषार्थ गर्नु छ ।

हेर कति सिम्पल सहज कुरा छ, यसको लागि मनुष्य कति वेद-शास्त्र, ग्रन्थ-पुराण र कति हठयोग, प्राणायाम आदि गर्छन् । यी सबै कुरालाई स्पष्टसँग बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । चलन त कर्म गरेरै चलनु छ तर केवल कर्मलाई सुधारै जानु छ । कसरी सुधारै ? त्यो सम्झाउनुहुन्छ । त्यसको लागि तिम्रीलाई कुनै विद्वान्, पण्डित वा आचार्य बन्नुपर्ने कुरा नै छैन । तिमिले आफ्नो कर्मलाई स्वच्छ

२०७२ आषाढ ९ बुधवार २४-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बनाउनु छ । स्वच्छता (पवित्रता) के हो, त्यो बसेर सम्झाउनुहुन्छ— तिमी मेरो याद विना पवित्र बन्न सक्दैनौ । चाहे तिमी कुनै देवतालाई याद गर । कसैसँगको योगले तिमी पवित्र बन्न सक्दैनौ । पापलाई दग्ध गर्ने बल मेरो पासमा छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— जबसम्म मसँग सम्बन्ध (कनेक्सन) हुँदैन तबसम्म पावन बन्न सक्दैनौ । जसरी बत्तीहरूको सम्बन्ध मुख्य पावर हाउससँग रहन्छ नि । त्यससँग कनेक्सन भएन भने बत्तीमा लाइट आउँदैन । त्यो बल आउँदैन । यसैगरी तिम्रो कनेक्सन मसँग होस्, म हुँ मुख्य पावर हाउस, वहाँसँग कनेक्सन हुनुपर्छ । यदि वहाँसँग कनेक्सन भएन भने तिमीलाई तागत आउँदैन र तागत भएन भने पाप दग्ध हुँदैन । पाप दग्ध भएन भने तिमी अगाडि बढ्न सक्दैनौ । त्यसैले भन्नुहुन्छ एक मसँग योग लगाऊ । म विना तिम्रो गति सद्गति हुन सक्दैन । अच्छा !

मीठे-मीठे बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । ओम् शान्ति ।

वरदान:- यज्ञ सेवाद्वारा सर्व प्राप्तिहरूको प्रसाद प्राप्त गर्ने अलराउण्ड सेवाधारी भव

संगमयुगमा अलराउण्ड सेवाको चान्स मिल्नु— यो पनि ड्रामामा एउटा लिफ्ट हो, जसले प्यारसँग यज्ञको अलराउण्ड सेवा गर्छन् उनीहरूलाई सर्व प्राप्तिहरूको प्रसाद स्वतः मिल्छ । उनीहरू निर्विघ्न रहन्छन् । एकपटक सेवा गन्यो र हजार पटक सेवाको फल मिल्छ । सदा स्थूल-सूक्ष्म लंगर लागि रहोस् । हरेकलाई सन्तुष्ट गर्नु यो सबैभन्दा ठूलो सेवा हो । पाहुनाको सत्कार गर्नु, यो सबैभन्दा ठूलो भाग्य हो ।

स्लोगन:- स्वमानमा स्थित रह्यौ भने अनेक प्रकारको अभिमान स्वतः समाप्त हुन्छ ।